

Seyran CAVADOV

Əbədiyyət şairi

(İmadəddin Nəsiminin 650 illiyi münasibətilə)

650 il öncə
Doğuldun, gəldin
dünyaya.
İdrakınla, düşüncənlə,
Əqidənlə, məsləkinlə
Sığmadın sən göz
açdığın
Bu cahana,
Yaşadığın kainata
bu məkana.
”Məndə sığar iki cahan,
mən bu cahana sığmazam”,-
Dedin, şair.
Bilmədilər, anlamayıb
qanmadılar
Ürəyindən gəlib keçən
Sözlərinin mənasını,
hikmətini.
Görmədilər Günəş
adlı
Bir varlığın oxşarını,
Nə də onun zərrəsini
Zəmanənin əmirləri,
hakimləri,
İbrahimi, Teymurləngi -
Qəddarlığa, baş kəsməyə
rəvac verən,
Həqiqəti, ədaləti tərsə
gören -
”Ələkçinin qılın verən”
Boynubükük məddahları -
Vəzirləri, vəkilləri.
Hər sözünü, hər kəlməni
eşidəndə,
Hər misranı, hər şerini
oxuyanda
Birə düşdü kürklərinə.
Hürufilik xofu hopdu
canlarına,
qanlarına.
Hikkələri, qəzəbləri
Dönüb qaynar bir
qazana
Aşdı, daşdı.
Bilmədilər sənə qarşı
etdikləri

Nadanlıqdı, cahillikdi,
Şərdi, səhvdi, çaşdı.
Sən dünyada
İnsan adlı bir
varlığın
Köləlikdən, mütilikdən
Qurtularaq,
Kamilliyə yetişərək
Azad, xoşbəxt
yaşaması
İstəyini diləyirdin.
Bunun üçün, bəlkə də,
sən
Səmalardan enib
gələn
Saf niyyətli,
Xoş məramlı
mələklərdən
Biri idin.
Öz yurdundan, Vətənindən -
Doğma Şirvan torpağından -
Şamaxıdan çıxıb
getmiş,
Zəmanənin əzabına,
möhnətinə,
zillətinə
Düçür olmuş bir
”İaməkan”
Şair idin, arif idin.
Od içində bu gün
yanan,
alovlanan
Nə qoca Şərq,
Nə Suriya, nə də
Hələb
Günəş nurlu sözlərinin
Fəlsəfəsin nə anladı,
nə də bildi.
Bəlkə, bəlkə, bədbəxt
ölkə
Buna görə neçə ildir,
Qan içində pis
gündədir.
Aylar, illər, qərinələr -
Altı əsr yarım ötüb.
Sığmadığın bu cahanın
Başı üstə gör
nə qədər
Yellər əsib,
Gözlərinə duman çöküb.
Bu yellərin, dumanların
Təsirindən, təqibindən,
əzabından
Qoca dünya çox
dəyişib.
Çox qocalıb, əldən
düşüb,
Bu gün, bu an
narahatdır.
Bizdən sonra gələnlərçin
nigarandır;
Buna görə hey düşünür,
hey daşınır.
Öz canını qoymaq
üçün
Yer axtarır, yer
arayır.
Ancaq onu tapa

bilmir.
Bir tərəfin sel aparır,
Bir tərəfi zəlzələdən
silkelənir.
Bir tərəfdə sürüşmələr,
Bir tərəfdə meşələri
Od içində alovlanır.
Rəngi kimi taleyi də,
qisməti də
Qara olan, qara gələn
Afrikanın, Yaxın Şərqn
Millətləri, insanları -
Qadınları, qocaları,
uşaqları -
Bu dünyanın yazıq,
Məğmun bəndələri -
Öz yurdundan, yuvasından,
Doğma, isti ocağından
Perik düşüb, xoşbəxt
olmaq
arzusuyla,
ümidiylə
Dəryalarla, dənizlərlə
Avropaya üz tutrlar,
can atırlar.
Bədbəxtlərin neçə mini
orda-burda,
Dənizlərin dərin-dərin
sularında
Qərq olaraq, boğularaq
məhv olurlar.
Üz tutduqları Avropa da
Yazıqları yaxın qoymur.
Gah bu yana, gah o yana
çapıb qovur.
Deyin, indi nə deyəsən,
nə edəsən?
Buna hansı don geydirib
ad qoyasan?
Bu işləri, əməlləri
törədənlər,
Saman altıdan su yeridən,
Mələklərin donun geyən,
Sizcə, elə avropalı,
amerikalı -
Ağ dərili, qara qəlbli,
Qanları da balıqların
Qanından çox
soyuq olan
Siyasətbaz oyunçular,
odunçular
Deyil məgər?
Bunlar qalsın
qoy bir yana.
İndi onlar bu
dünyanı
Tikə-tikə parçalayıb
Yenə, yenə bölüm-bölüm
Bölüşdürmək istəyirlər.
Var-dövlətdən: nə sərvətdən,
nə şöhrətdən
doymayanlar
Axı niyə düşünmürlər,
dərk etmirlər,
Mən də, sən də, o biri də
Bir dünyada, Yer adlı
bir planetdə
yaşayırq,

Bir gəmidə yol
gedirik.
Nə olsun ki, dildə,
dində,
milliyyətdə
Biz fərqliyik, biz
ayrıyıq?
Axı, axı biz varlığıq,
biz insanıq.
Onun buna, bunun ona
tuşladığı
Öldürücü, yandırıcı,
dağıdıcı,
Bir qitədən o birini
sərrast vuran
Nüvə yüklü raketlərin
Düyməsini basmağa siz,
ey insanlar,
ey dövlətlər,
başbilənlər,
tələsməyin!
İnsafınız, vicdanınız
olsun sizin.
Kölgəsində ömür sürüb
yaşayarkən
Bəhrəsini gördüyünüz,
Meyvəsini dərdiyiniz
O ağacı, o budağı
Baltalayıb siz kəsməyin.
Bilin, bilin, yaxşı
bilin,
O açılan, o atılan
atəşlərin,
mərmlərin,
raketlərin
Ağlagəlməz təsirindən,
zərbəsindən,
dalğasından
Yer kürəsi öz oxundan,
məhvərindən
Çıxa bilər, birdəfəlik
sönə bilər.
Hər şey yanı
külə döner.

İndi isə , ulu şair,
icazə ver,
özümüzün
dərdimizdən-
sərimizdən,
Viran olan Qarabağdan,
Kəlbəcərdən, o Şuşadan,
Füzulidən, Cəbrayıldan,
Qubadlıdan, Zəngilandan,
Həm Laçından, həm Ağdamdan -
Başdan-başa yandırılan,
Soyqırıma məruz qalan
Xocalıdan
Hüzurunda baş əyərək,
diz çökərək
mən danışım,
sənə deyim.
Ey Yaradan, sən
kömək ol,
Qəhərimi boğa bilim,
Göz yaşımı mən gizlədim.
Qoy əsməsin, titrəməsin

qəzəbimdən
Nə dodağım, nə də
səsim.
Tutulmasın nə böğazım,
nə də dilim.
Başımıza gələnləri
deyə bilim.
Sən də, sən də bu
işlərdən
xəbərdar ol.
Özün gə gör, özün də
bil,
Ulu şair.
Neçə ildir, əzab çəkir,
qan ağlayır
Bu Vətənin, dağın, daşın.
Gör nə qədər şəhid olub,
əsir düşüb
Doğma, əziz qan
qardaşın,
Vətəndaşın, həm soydaşın.
İstəyirik, yaman qonşu,
yağı düşmən
Günahını başa düşüb
Qan-qadasız Qarabağı
tərk eləsin.
Əl-ayağım toxunmamış
çıxıb getsin.
Qoy bir daha gül
qoxuyan
O torpağa, o dağlara,
çəmənlərə
Su yerinə nahaq
qanlar
çilənməsin.
Neyləyək ki, bu, baş
tutmur.
Ermənilər öz xoşuyla
çıxıb getmir.
Zaman keçir, vaxt ötüşür,
ATƏM ömrün vurdu
başə,
ATƏT tutdu onun
yerin.
O da görün neçə ildir,
Gah Bakıya, İrəvana
gəlib gedir.
Görün hələ neçə
dəfə
Dəyişilib, əvəzlənib
bu səfirlər.
Ancaq onlar yenə,
yenə
Məqsədlərin, məramların
dəyişmirlər.
”İçləri”ndə olanları
gizlədirlər.
Sözləri də bu olur ki,
”Həm bu tərəf, həm
o tərəf
Məsələni sülh yoluyla
həll etsinlər”.
Əcəb işdir, bəs onda siz
nə üçünsüz?!
Nəyə xidmət göstərirsiniz?!
İşğalçının - o ölkənin,
o millətin -

erməninin
Törətdiyi əməlləri,
cinayəti
görmürsünüz?!
Yenə, yenə tərəfkeşlik,
riyakarlıq,
ikiüzlülük...
O Avropa Şurası da,
Bəzi-bəzi diplomatlar,
Parlamanlar, deputatlar,
daha kimlər...
Gör necə də maskalanıb,
Rüşvət ilə yallanıblar.
Ağa qara, qaraya da
ağ deyirlər.
Özləri də yaxşı bilir,
gözəl bilir,
Yalan, böhtan, şər
deyirlər.
Bax belədir işlərimiz -
Belə keçir günlərimiz.

Ulu şair, yüzilliklər
ötüşsə də,
Canlı, cansız, nə
vardısa,
Öz şəklini, görkəmini
dəyişsə də,
Mənasını, məramını
dəyişməyib.
Bir vaxt sənin
sığmadığın
Dünya indi
İkiüzlü mövqelərdən,
İkiüzlü adamlardan,
Çoxsifətli siyasətdən
Cana doyub, tənge
gəlib.
Bu çirkinlik,
bu namərdlik,
nainsaflıq
Belin büküb, qəddin əyib.
Bax beləcə dözə-dözə,
Öz canını üzə-üzə
Zəmanənin gərdişiylə,
Axarıyla, vərdişiylə
Dünənindən bu gününə,
Keçmişindən gələcəyə
Addımlayan o
karvanın
ləngərində
Işıqdan da iti olan
bir sürətin
qanadında
O, yol gedir.
Sən də, sən də
o karvanın,
o sürətin içindəsən.
Sən də belə yol gəlirsən,
yol gedirsən.
Buna görə, ey Nəsimi,
sən məhəbbət,
sən həqiqət,
haqq-ədalət,
Əbədiyyət şairisən.